

PUNT DE VISTA

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

Consell delectors:

Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

De set en set

Eva Vázquez

Rosegons de pa dur

Havia pensat escriure sobre Montserrat Roig, que com més la lleixo més em creix, però mentre busco a les

seves pàgines tot allò de la mirada bòrnia i del dolor que duia a la bellesa i de la lluita perquè les paraules no semblin pedres, que no semblin rosegons de pa dur, em ronda el fantasma de la Francesca Bartrina, l'estimada Cesca, la Xesca, la Paqui, que en tenia també 45 quan va morir de càncer, divendres va fer set anys, i em deia que volia ser periodista, com Montserrat Roig, i transformar-ho tot, perquè "la veritat és un calidoscopi que s'ha de recompondre cada matí". Quin cúmul d'errors que arriba a ser el món; jo aquí escrivint mentre ella ja no hi és, o només a mitges, perquè no em puc treure del cap, quina absurditat, les sabates gastades que portava, unes sabates de nena a qui li han crescut de sobte els peus, i la seva camisa de quadres, sempre per fora, i la manera com reia apartant-se els rinxols esvalotats de la cara per invitar-me a secretejar: "Un penic pels teus pensaments." Vam fer-ho tot al revés: ella, estudiant com ningú abans Víctor Català; jo, treballant de periodista, com si ens haguéssim proposat viure la vida de l'altra, excepte que ella hi posava més convenciment. El dia de l'aniversari, el seu home, Jordi Sala, va compartir a Facebook un text d'Irene Vallejo que parla dels fantasmes, de com venen a buscar-nos i ens fan tornar bojos, perquè són aquí, cada dia, en la lletra d'una cançó, en una broma que només enteníem nosaltres, en la desconeguda que se li assembla pel carrer, en aquest feroç coneixement de la felicitat per més que s'acabi.

EDITORIAL

Biden i el retorn al multilateralisme

En només mig any, el nou president nord-americà, Joseph Biden, ha aconseguit capgirar la imatge negativa que, bona part del món, s'havia fet dels EUA durant l'era Trump. Així, segons una enquesta del prestigiós Pew Research Centre, en països d'Europa, l'Àsia i el Pacífic, el 62% dels entrevistats tenen una imatge favorable dels EUA, contràriament al 34% que hi havia a finals de l'any passat. Un canvi de percepció que no només és producte del màrqueting de la Casa Blanca, sinó i, sobretot, de diferents canvis importants en la política exterior nord-americana, el que els experts anomenen el retorn al multilateralisme i que s'ha materialitzat, entre altres

iniciatives, en els suports retrobats a la lluita contra el canvi climàtic, a organitzacions com l'OMS i també a l'hora de deixar enrere el menyspreu amb què Trump mirava i tractava, per exemple, els aliats europeus. En política interior, el gir de Biden s'ha fet patent en la lluita contra el racisme —mai cap president havia anat, per exemple a Tulsa, on fa cent anys, centenars de negres van morir massacrats per blancs—, en l'afavoriment de mesures socials o en la regulació de la immigració llatinoamericana.

Biden és de visita aquests dies a Europa, on, malgrat que se celebri que els EUA deixin enrere l'"America first" de Trump i tornin al multilatera-

lisme, se'l rebrà amb certs recels per les intencions nord-americanes de "reclutar" aliats contra la Xina i Rússia. La UE farà costat als americans, primer per la gran dependència militar que els europeus tenen encara de Washington a l'OTAN, però segur que deixarà una porta oberta a mantenir bones relacions amb els altres dos gegants mundials.

Del viatge de Biden en destaca la indiferència amb què tracta Espanya. El nou president americà, en mig any de mandat, encara no ha conversat telefònicament amb Pedro Sánchez. Es veuran avui a Brussel·les amb la crisi amb el Marroc, a qui els EUA donen cert suport, de fons.

La foto

Un llac que s'ha evaporat. La calor extrema que està fent al Pakistan aquests dies ha provocat que aquest llac, a la població de Quetta, hagi quedat totalment sec ■ EFE

La frase del dia

Gabriel Rufián

DIPLUTAT D'ERC AL CONGRÉS

“Colón és una espècie de narcosala de la ultradreta en què es repartirà metadona de la dolenta per a aquesta gent”

Keep calm

La periodista Odei Etxearte va publicar fa uns anys el llibre *De suburbi a ciutat: el Pla Popular de Santa Coloma* on recollia la lluita veïnal que va tenir lloc en aquesta ciutat i que va culminar amb la presentació del Pla Popular urbanístic dels veïns l'any 1978. El llibre i el record d'aquella lluita tenen ara nova vida gràcies al documental *Perifèries*. És un història que mostra l'apoderament dels veïns, ocupant fora de la llei espais de la seva ciutat per salvar-los de l'especulació i convertir-los en equipaments i serveis. Les ciutats també s'autodeterminen, i els veïns de Santa Coloma ho van fer. En van ser clau

Santa Coloma, Lleida

David Marín

l'arrelament del moviment veïnal, i la col·laboració amb arquitectes que així tornaven a la societat allò que ells havien rebut en forma de coneixement i formació. El nostre país és ple de Santa Colomes. Durant 20 anys com a periodista m'he trobat més *santakos*: ciutats i barris on la força del moviment veïnal encara era ben viva, amb criteris i visió de ciutat, defensant el dret de tots —de tots— a viure i gaudir de la ciutat i dels seus barris, construint ciutat i convivència, i amb capacitat de liderar discussions —i lluites aferrissades, quan calia— per impedir barbaritats especulatives. Tot això contrasta amb el que passa aquests

dies a Lleida. La decisió de la Paeria de destinar un espai de Pardiniyes a un alberg per als temporers que dormen al carrer ha despertat una campanya veïnal en contra. Aquests veïns demanen —ara!— que els terrenys es destinin a la residència de gent gran promesa el 2007. La residència és una demanda justa, però és curiós que no l'hagin reivindicat fins ara que han vist que un equipament portarà treballadors estrangers al seu barri. És un símptoma del mal estat del moviment veïnal a Lleida, desarticulat com a moviment crític i creador durant les passades dècades, sense visió de ciutat ni incidència en el debat local, i tan afeblit que té el perill de ser vampiritzat per reaccions egoistes, classistes i racistes que no veuen un pam més enllà del seu nas. Ens calen més Santa Colomes.